

عنوان مقاله:

بازخوانی نقش گمشده حیاط مرکزی در دستیابی به معماری پایدار

محل انتشار:

دوفصلنامه معماری اقلیم گرم و خشک، دوره 2، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

زهرا احمدی - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران سما، گروه معماری، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در جهان مدرن نیازهای سرمایشی و گرمایشی ساختمان‌ها به واسطه پیشرفت‌های تکنولوژیکی مرتفع شد. رفته رفته روش‌های بومی سازگار با طبیعت فراموش شدند و بناهایی وابسته به تکنولوژی، بدون توجه به انسان محوری و همساز با طبیعت خلق شدند. در این میان، معماری سهم بسزایی در مخاطره انداختن محیط زیست بازی کرد و آگاهی به همین مسئله معماری پایدار را در مجموعه مباحث توسعه پایدار حائز اهمیت کرد. با مطالعه و تعمق در معماری بومی مناطق کویری نظیر شهر یزد و نحوه تعامل انسان بومی با محیط درمی یابیم که تفکر پایداری محور، رویکردی نوین و بی‌سابقه نیست. معماری این مناطق به گونه‌ای شگفت انگیز با اصول پایداری همگراست. از اینرو پژوهش پیش رو به تبیین نقش فضاهای باز- بویژه حیاط‌های مرکزی- در هم‌سویی معماری بومی کویر با اصول پایداری می‌پردازد و خانه‌های حیاط مرکزی شهر یزد را به لحاظ پایداری مورد ارزشیابی قرار می‌دهد. در مسیر پژوهش ضمن اشاره به اصول معماری پایدار، خانه‌های حیاط مرکزی مورد نمونه به روش تطبیقی با اصول پایداری مورد مقایسه قرار گرفته‌اند. نتایج حاصل از تحقیق، حاکی از نقش محوری و اساسی فضاهای باز حیاط مرکزی در خلق معماری بومی پایدار شهر یزد است. یعنی ساختار حیاط مرکزی نه تنها خودش پایداری محور است بلکه بستر تحقق پایداری در معماری بومی به مدد این ساختار فراهم شده است؛ بنابراین نظر به آموزه‌های فراوان این عنصر کارآمد، بر لزوم بازخوانی فضاهای باز حیاط مرکزی در دستیابی به معماری پایدار تاکید می‌گردد. پژوهش با مطالعه کیفی صورت گرفته و ابزار گردآوری داده‌ها، مشاهدات عینی و مطالعه منابع مکتوب می‌باشد.

کلمات کلیدی:

معماری، پایدار، فضای باز، حیاط مرکزی، بومی، یزد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1228588>

